

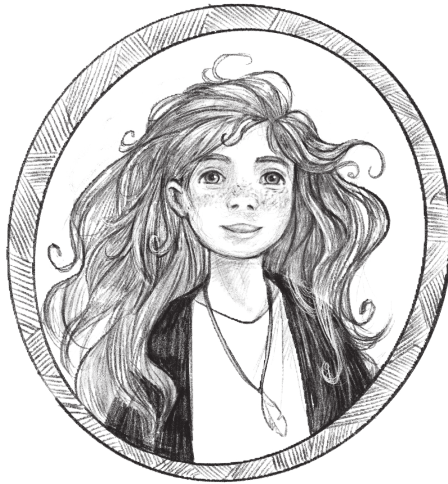
LITERĂȚI

Colecție coordonată de
Virginia Lupulescu

Sabine Bohlmann

O FATĂ
PE
NUME
Willow

Șoaptele pădurii

cu ilustrații de Simona Ceccarelli

Traducere din limba germană de Iulian Bocai

EDITORI:
Magdalena Mărculescu
Silviu Dragomir

FONDATOR:
Ion Mărculescu, 1994

REDACTARE:
Luciana Crăciun

DIRECTOR PRODUCȚIE:
Cristian Claudiu Coban

DTP:
Mirela Voicu

CORECTURĂ:
Sabina Lungu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BOHLMANN, SABINE

**O fată pe nume Willow : șoaptele pădurii / Sabine Bohlmann ; il. de
Simona Ceccarelli ; trad. din lb. germană de Iulian Bocai. - București :**
Pandora M, 2024

ISBN 978-606-978-794-6

I. Ceccarelli, Simona (il.)
II. Bocai, Iulian (trad.)

821.112.2

Titlul original: *Ein Mädchen namens Willow Waldgeflüster (Vol. 02)*
Autor: Sabine Bohlmann and illustrated by Simona Ceccarelli

Copyright © 2021 by Planet! in Thienemann-Esslinger Verlag GmbH,
Stuttgart

Copyright © Pandora Publishing, 2024 pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
W: www.pandoram.ro

Pandora M face parte din grupul editorial TREI

ISBN: 978-606-978-794-6

O fată pe nume

Willow

Șoaptele pădurii

O auzi șușotind, sâsâind și șoptind?
O auzi foșnind și suflând, susurând?
O șoaptă peltică, un murmur sau șoșot?
Un susur și-un freamăt? Ascultă și
mînunează-te.

Ascultă atent, ce încearcă să-ți spună?

Poți să te-ncrezi?

Poți să-ndrăznești

să-ți deschizi urechile

și să nu-ți închizi inima?

Cresc cuvinte și iau forma

propozițiilor ce se-ntind

spre tine ca niște râuri.

Căci tu ești cel ce are curajul s-asculte

și singurul care aude

estí tu.

Pentru părinții mei

Vântul știe tot.
A trăit pe pământ
Cu mult înaintea noastră.
Poartă cu sine povestea
Milioanelor de ani
Și fiecăruia îi poate șopti
Micile sale secrete.
Dacă ai întrebări,
Întreabă vântul.
Fiindcă vântul știe tot.

Tăcere. Tăcere absolută. Astăzi pădurea n-a vrut să vorbească deloc. Nici măcar să șoptească. A înghițit zgomotele străzii, ba chiar ale întregii lumi, și le păstrează cine știe pe unde. Poate că a transformat larma mașinilor în foșnet de frunze, strigătul copiilor de la grădinița din apropiere în ciripit de păsări și vuietul avioanelor în zumzet de albine.

Willow stătea pe mușchiul de sub salcia bătrână, în fața căsuței vrăjitoarești, și asculta tăcerea. Asculta cu mare atenție pădurea, tăcând ea însăși.

— Haide, vorbește cu mine, îi ceru ea după o vreme.

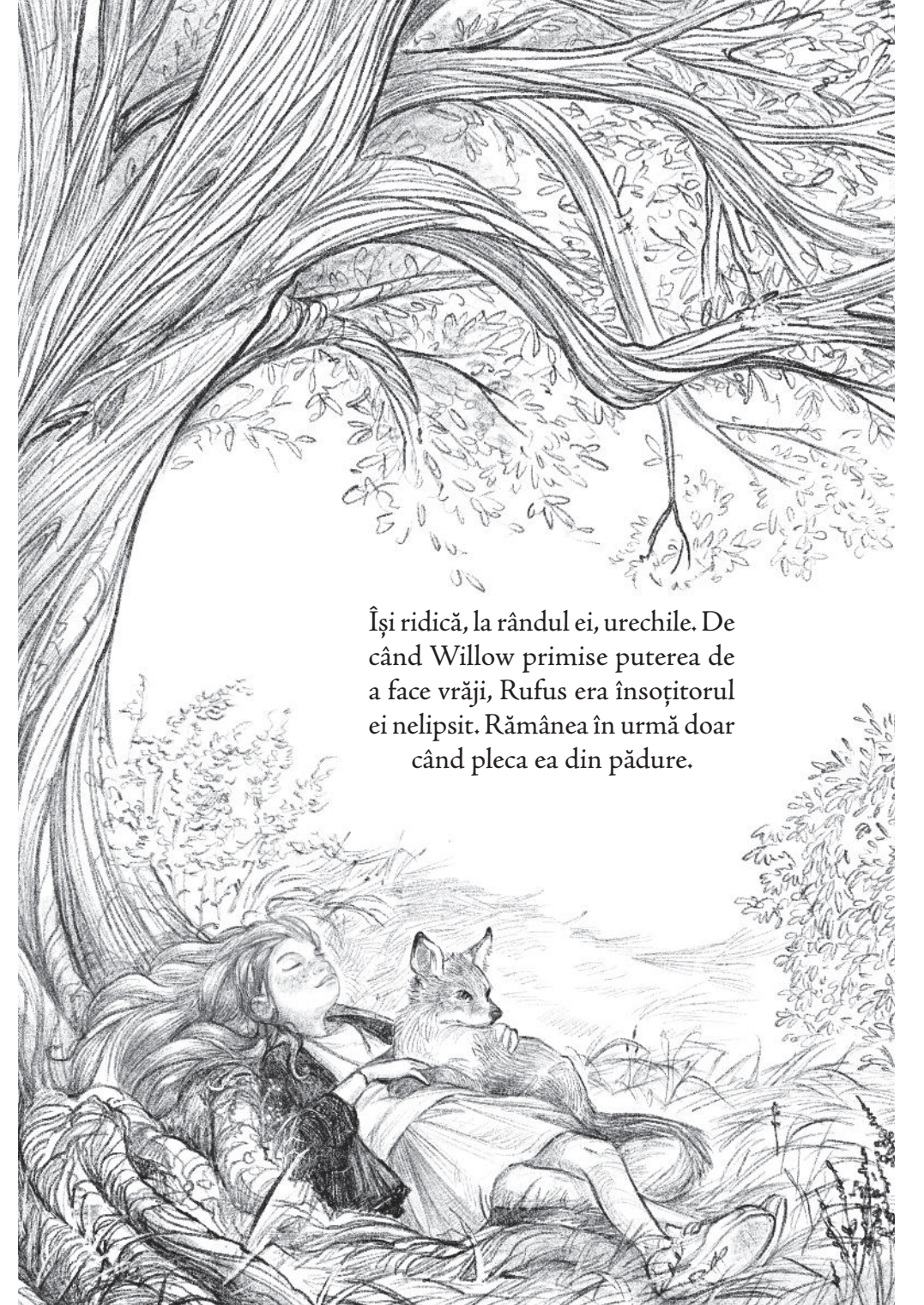
După care-și închise ochii și-și ciuli urechile și mai mult. Da, poți să-ți deschizi și urechile, tot așa cum le poți închide, ca să auzi doar ceea ce vrei să auzi. Iar Willow băgă de seamă, așa cum făcea adesea, că tăcerea pădurii nu era tocmai tăcere.

— Trebuie să ascuți atent, îi spunea mereu strămătușa Alwina când era copilă.

Acum strămătușa murise, iar Willow moștenise de la ea păduricea, căsuța și — lucrul cel mai uimitor — puterea ei vrăjitoarească. Colțurile gurii i se ridicară ușor în sus.

— Auzi, Rufus? o întrebă fata pe vulpea care-și pusese capul în poala ei, bucurându-se și ea de liniștea pădurii.

Își ridică, la rândul ei, urechile. De când Willow primise puterea de a face vrăji, Rufus era însoțitorul ei nelipsit. Rămânea în urmă doar când pleca ea din pădure.

— Aud vântul care mișcă frunzele. Aud zumzetul viespilor din cuibul din stejar. Veverița care-și ronțăie conul și agitația furnicilor în furnicarul din apropiere. Aud și bătaia ciocănitorei în ulm. Dar nu, nu e o ciocănitoare. Se aude altcumva. Ca...

Willow simți pământul cutremurându-se. Nu dură mult până când apăru o pasăre mare și colorată printre copaci. Liniștea și șoaptele pădurii încetară imediat. Pasărea cea colorată era nimeni alta decât Gretchen. Purta hainele ei cu înfățișare veselă.

Devenise o maestră în a lua lucrurile purtate ale celor cinci frați mai mari și a le coase ca să-și facă țoale pentru sine. Pe cap purta o căciulă cu urechi din blană de castor. Odată cu Gretchen, începură să curgă și valurile de cuvinte. Torentul nu mai lăsă loc pentru pădure. Nici cea mai mică șansă să fie auzită. Gretchen vorbea fără să se oprească să respire.

— Să nu-ți vină să crezi, nu alta! Știi ce-a fost cel mai amuzant, Willow? Când am venit azi în pădure, Kehala s-a ascuns așa de bine că am salutat o piatră crezând că e ea. I-am zis pietrei: „Aici erai, micuțo!” și mă miram că țestoasa mea era așa de rece. Iar Kehala, care stătea chiar lângă mine, a făcut cumva și-a râs. Sau poate c-a strănutat, dar — bate-m-ar — suna ca și cum ar fi râs. Oare pot țestoasele să râdă, ce crezi? Eu cred că da...

— Gretchen, știi că se cutremură pământul în pădure când vii tu? Ai doar 1,30 metri, totuși. Cu ochii închiși, ai crede că e un elefant uriaș.

— În primul rând, am 1,33 metri și, în al doilea rând, nu sunt o zână. Trebuie mai întâi să-mi crească aripi. Iar cu măhuri nu ne lași!

— Cum adică nu vă las? Nu sunt vrăjitoarea-șefă, care hotărăște totul! protestează Willow.

Gretchen făcu ochii mari.

— Vrei să spui că n-ai avea nimic împotriva dacă am zbura pe măhuri? întrebă ea entuziasmată.

— Vreau să spun că nu suntem genul ăla de vrăjitoare. Nu-mi aduc aminte o singură dată când s-o fi văzut pe mătușa Alwina zburând prin aer pe o mătură.

Umerii lui Gretchen se pleoștiră.

— Poate că bunicile și mătușile noastre zburau când nu eram noi de față, se gândi ea.

În același moment, o bufniță veni spre cele două fete, așezându-se pe o creangă deasupra lor.

— Salut, Iolanda! strigară amândouă.

Nu mai dură mult până apărură alte două fete printre copaci. Una avea codițe foarte blonde și vestă de blană, cealaltă era ceva mai scundă și cu părul negru. Purta salopetă; o veveriță scotea capul din buzunarul de la piept.

Valentina și Lottika, pe scurt, Lotti. Cele patru vrăjitoare, cu cele patru simboluri ale lor, erau acum în formulă completă. Căci fiecare din ele reprezenta un element. Willow era focul, Valentina, aerul, Gretchen, apa și Lotti, pământul. Nu cu mult timp în urmă Grimoor, cartea de vrăjitorii, o însărcinase pe Willow

să le caute pe celelalte. Așa se făcuse că găsisse nu doar trei vrăjitoare, ci și trei prietene minunate.

— Willow zice că merg ca un elefant, se plânse Gretchen.

— Dar n-am zis nimic! se apără Willow.

— Ba ai spus!

— Am spus ca un elefant uriaș și gras! E cu totul altceva.

Prefăcându-se ofensată, Gretchen își încrucișă mâinile la piept.

— Eu iubesc elefanții uriași și grași!

Ca să-l aline pe elefantul mic și gras Gretchen, Lotti o îmbrățișă și o strânse bine.

— Știi ce, Gretchen? Îți împrumut o fustiță de la școala de balet a mamei. Cu un tutu n-ai de ales, trebuie să plutești, propuse Lotti.

— Vai, zâna pădurii, tu știi că dintotdeauna mi-am dorit un asemenea tutu? Din păcate, nu mă pot aștepta la o fustiță de balet de la cei cinci frați ai mei. Aș vrea ca unul dintre ei să se ducă să învețe să danseze.

Izbucni în râs la acest gând.

— Chiar dacă unul dintre ei ar fi balerin, n-ar putea să primească un tutu care să-i rămână mic, spuse Valentina.

— A, nu? Și cum rămâne cu egalitatea în drepturi? Nu e tocmai echitabil când balerinii nu pot să poarte tutu, dacă vor!

— Nu, dansatorii poartă colanți și tricouri.

— Sfinte, n-o să ajung niciodată să am un tutu.
Fetele chicoteau.

— Am făcut o limonadă cu ierburi aromatice. Vreți?
întrebă Willow și aduse, fără să mai aștepte răspunsul,
o tavă cu patru pahare pline cu limonadă.

Era o zi calduroasă și limonada era exact ce-aveau
nevoie.

Lotti scoase dintr-un buzunar o nucă, iar dintr-altul
un spărgător de nuci cu care o deschise.

I-o duse veveriței la nas. Nu dură
nici măcar o secundă până
când aceasta s-o înfulece.

— Nici acum n-a
învățat Fărămiță să-și
spargă singur nucile? întrebă Willow.

— Cred că ar face foamea fără mine! spuse
Lotti, clătinând din cap.

— Cred că tu îl și înveți. E limpede că n-o s-o faci
dacă o faci tu pentru el.

— Dar nici nu pot să-l las să moară de foame!

Lotti s-a uitat îngrijorată la mica veveriță, care
tocmai țopăia ușor spre Rufus, ca să-l agaseze.

N-a durat mult până când Gretchen, Lotti, Rufus
și Fărămiță au început să alerge unii printre alții. Nu
mai știai cine pe cine voia să prindă și să gădile.

Willow stătea întinsă pe spate și privea vârful copacilor.

— Ce tăcută ești azi, Willow! spuse Valentina și se așează lângă prietena ei. E totul bine?

Willow oftă.

— În mare, da. Mă îngrijorează doar chestia asta cu tata și Gundula. A prins rădăcini la noi ca o plantă cățărătoare și se tot cațără. Cel mai mult se cațără în jurul tatei și el nici nu bagă de seamă!

— Ce face? întrebă Lotti, care rămăsese fără aer și se lăsase să cadă în iarbă lângă celelalte fete.

Willow trase aer în piept și începu să povestească. Mereu se enerva când își aducea aminte.

— Nu luna asta, cealaltă, ne-a adus pâine făcută de ea. Era o rețetă ovo-lacto-vegană-freegană sau ceva de genul ăsta. Mai era și total scârboasă, nici măcar tatei nu i-a plăcut. Trebuia s-o fi văzut, s-a fărâmițat într-o mie de firimituri și a trebuit s-o mâncăm cu lingura din farfurie. Dar înainte să ne sufocăm cu ea, am aruncat restul găinilor vecinilor, peste gard. Nici ele nu voiau s-o mănânce. Marți ne-a adus un lăstar de *Chlorophytum comosum* și ne-a explicat jumătate de oră cum trebuie îngrijit. E vorba de cea mai simplă și mai necomplicată plantă din lume, voalul miresei. Nu le poți nici uda prea mult, nici lăsa să se usuce, chiar dacă vrei. Miercuri a luat cămașa tatei fiindcă avea o cusătură ruptă și a adus-o înapoi joi, deja reparată. De parcă n-aș fi putut s-o fac eu însămi cu o vrajă — doar că nu văzusem ruptura.

Vineri a venit la ușă cu o sticlă de vin pe care se pare că n-o putea deschide și pe care apoi, drept mulțumire, a vrut s-o bea împreună cu tata, pentru că o ajutasese.

Willow s-a plesnit cu palma peste frunte.

— Ce chestie idioată!

— Dar toate astea sunt totuși foarte drăguțe, spuse Valentina precaută.

— Și mie mi se pare la fel! fu de acord Gretchen.

— Da, așa e, dar stați să vedeți, zise Willow, reluându-și povestea. În săptămâna următoare, luni, a venit să ne întrebe dacă-i putem împrumuta mașina de tuns iarba și dacă poate tata să se ocupe de asta, fiindcă ei i se face rău de la efort. Marți s-a dus să-i înșurubeze un bec într-una dintre lămpi. Când s-a întors, după mai multe ore, mi-a spus că pe lângă becul ăsta mai era o lampă, care trebuia însă să fie fixată de tavan, dar scara cu care putea ajunge până acolo era stricată și trebuia reparată și ea, iar pentru asta a trebuit să meargă la magazinul de materiale de construcții, ca să cumpere șuruburile potrivite. Înainte de asta, a trebuit să schimbe cauciucurile de iarnă de la mașina Gundulei, fiindcă ea n-o făcuse și țin să vă amintesc că suntem în mijlocul verii.

Acum fetele începuseră să clatine din cap. Dar Willow nu terminase.

— Miercuri a vrut să-și spele rufele la noi, fiindcă noua ei mașină de spălat era plină cu bluze de mătase. Joi a luat niște trandafiri de la noi, fiindcă era ziua mamei ei,

iar vineri a venit cu un coș plin cu jucării stricate de-ale lui Gideon și Geraldine, rugându-l pe tata să le repare.

Willow râse.

— Să le repare tata! Ce glumă! Are cel puțin două mâini stângi. Așa că le-am vrăjit eu; când a venit să le ia, Gideon s-a gândit că poate să le vândă mai scump pe internet și să-și cumpere un PlayStation 5 din banii ăia.

— Înțeleg, spuse Valentina gânditoare. Mai întâi este drăguță și apoi începe să ceară favoruri!

Willow încuviință.

— Da, exact așa face. Se uită la tata cu genele alea false și-i sucește mințile.

— Mereu mi s-a părut că este insuportabilă, spuse Lotti.

— Se pare că e și puțin nebună, adăugă Gretchen.

— Iar acum s-a invitat la noi la cină, cu tot cu Gideon și Geraldine. Din nou. Și știți cât de greu e să găsești ceva ce pot să mănânce.

Fetele încuviințară.

— Sunt farinari și gluteniști și mai știu eu ce, își aduse aminte Valentina.

— Da, sunt toate lucrurile de pe lume și, când găsești ceva ce pot să mănânce, nu le place, explică Willow.

— Eu sunt bucuroasă că tata o mai are încă pe mama și că se iubesc, spuse Lotti gânditoare.

— Pe tunete, poți s-o mai zici o dată, răspunse Gretchen. Și ai mei încă se iubesc mult. Merg peste tot ținându-se de mână.

Willow oftă.

— Și ai mei s-ar mai iubi, dacă mama ar mai fi în viață.

Gretchen și Lotti se priviră îngrozite.

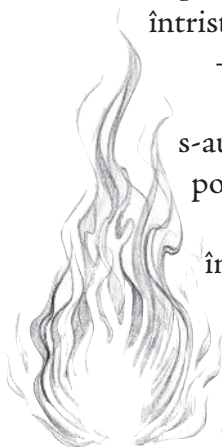
— Îmi pare rău, spuse Gretchen, nu voiam să te întristez!

— Nici eu! adăugă Lotti.

— În cazul alor mei, e mai bine că s-au despărțit. Nu făceau decât să se certe, povesti Valentina.

— Nu ți-e dor de tatăl tău câteodată? întrebă Lotti.

Valentina se gândi. Apoi ridică din umeri.

— Îl mai vedem, la zilele de naștere sau cam așa ceva. E o idioțenie că are o nouă iubită și ea este cel puțin la fel de

enervantă ca Gundula ta, Willow!

— Nu e Gundula *mea*! ridică Willow vocea.

— Dar mă tem că e ceea ce intenționează să devină. Doamna Gundula Flynn!

Willow ridică mâna și făcu să apară o mică flacăra. Cu cealaltă mână transformă flacăra într-un glob de foc și-l aruncă în aer.

— Când ești furioasă, focul tău este mai roșu ca de obicei și cred că și ceva mai fierbinte, spuse Lotti, uitându-se după globul care se ridica tot mai mult în aer, stingându-se. Voi credeți că vă veți căsători? întrebă

Lotti. Vreau să fiu domnișoară de onoare și să împrăștii flori.

— Dumnezeu, nu! Sper că nu! Asta îmi mai lipsea, să se mute toți trei la mine, cu tot cu Goldi, peștișorul lor auriu. Tot fac vrăji pentru găuri în tavan și crăpături în parchet, ca să-și agațe ea pantofii cu toc, și fac casa să scârțâie, ca să se sperie când vine în vizită, dar mereu spune cum ar renova totul după ultima modă.

Willow își țuguie buzele, flutură din gene și-și pițigăie vocea, ca să sune ca Gundula.

— Scoateți putregaiul cu buretele, spoturi în tavan, vată minerală în pivnița de vinuri, teracotă sau puțin arabesc pe pereți și un jacuzzi în grădină! vorbi ea pe nas.

— E limba germană asta? întrebă Lotti.

Nu înțelegea mare lucru.

— Este gunduleză, răspunse Gretchen.

Willow se ridică în capul oaselor.

— Trebuie să oprim chestia asta înainte să fie prea târziu. Găurile și crăpăturile nu vor fi suficiente pentru Gundula. Mă ajutați? își întrebă ea prietenele și privi, căutând ajutor, de la una la alta.

Valentina, Gretchen și Lotti încuviințară.

— Ce să facem? întrebă Valentina.

— Trebuie să facem un plan. Doar suntem vrăjitoare, o să ne vină vreo idee!

Willow se ridică în picioare hotărâtă.

— Poate că are Grimoor o idee, spuse Valentina.

Grimoor era cartea veche și înțeleaptă cu vrăji. Dar nu era ușor să discuți cu el, fiindcă își deschidea paginile doar atunci când credea că așa e corect să facă. Nu-și dădea cunoașterea ușor. Câteodată era atât de important pentru el ce voia să le spună fetelor, că își frunzărea paginile prea repede și parcă n-avea timp să scrie tot. Azi, cartea era închisă pe masa din bucătărie, în casa vrăjitoarelor, de parcă ar fi dormit.

— Salut, Grimoor! Dormi? întrebă Lotti.

Dar chiar atunci deschise o pagină și scrisese: *Ai văzut vreodată o carte dormind?*

Lotti clătină imediat din cap.

— Dar nici o carte care se poate scrie singură n-am văzut! spuse Gretchen.

— Și chiar nu ți se face niciodată foame? întrebă Lotti curtenitoare, mângâind paginile cărții.

— Ce ar putea o carte să mănânce, Lotti? întrebă Willow amuzată.